

ЕТНІЧНІСТЬ І КУЛЬТУРА : ІДЕНТИФІКАЦІЙНІ ТА МЕНТАЛЬНІ ВИМІРИ

Людмила ДОСКІЧ – кандидат політичних наук, доцент,
Київський національний університет культури і мистецтв, м. Київ
<http://orcid.org/0000-0003-2465-7835>
<https://doi.org/10.35619/ucpmk.52.1165>
abiturient@knukim.edu.ua

Світлана ХРУЩ – кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент,
Київський національний університет культури і мистецтв, Київ
<https://orcid.org/0000-0001-9349-7762>

Цитування:

Доскіч Л., Хрущ С. Етнічність і культура : ідентифікаційні та ментальні виміри. *Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку*. 2026. № 52. С. 373–377. <https://doi.org/10.35619/ucpmk.52.1165>

Розглядається взаємозв'язок етнічності, культури та ментальності. Встановлено, що етнічність не зводиться лише до статистичного складу суспільства, а формується через культурні практики, мову, традиції та символи, що забезпечують усвідомлене відчуття належності до етнічної спільноти. Особлива увага приділяється механізмам етнічної ідентифікації, ролі ментальності та менталітету у формуванні поведінкових моделей та ціннісних орієнтацій індивіда. Показано, що етнокультурна свідомість інтегрує знання, норми, цінності та символи, забезпечує збереження культурної самобутності, регулює міжетнічні взаємодії та виступає механізмом передачі традицій і культурного досвіду між поколіннями. Розкривається значення культури як внутрішнього змісту етнічності та ключового чинника соціальної інтеграції і адаптації в умовах суспільних трансформацій.

Ключові слова: етнічність, культура, ідентифікація, ментальність, мова, етнокультурна самосвідомість.

Постановка проблеми. Актуальність дослідження зумовлена зростанням ролі етнічної ідентичності та культурних чинників у процесах соціальної трансформації сучасного українського суспільства. В умовах глобалізації та інтенсивних міжкультурних контактів набуває осмислення взаємозв'язку етнічності та культури як основи формування ідентифікаційних і ментальних структур. Крім того, сучасні виклики, зокрема війна, міграційні процеси тощо в нашій країні, актуалізують необхідність дослідження механізмів збереження етнокультурної самобутності, ролі мови, традицій і культурних практик у підтриманні цілісності української спільноти. Адже українська культура слугує чинником консолідації нації: мова, мистецтво та історична пам'ять об'єднують суспільство навіть в умовах війни та революційних змін [9]. У цьому контексті аналіз культури як визначального чинника формування етнічної ідентичності та ментальності з урахуванням напрацьованих авторитетними українськими теоретиками візій, є важливим для розуміння процесів соціальної інтеграції, консолідації та збереження української самобутності.

Аналіз досліджень і публікацій. Низка українських дослідників вивчає питання формування етноментальності. Так, С. Дейнега досліджує вплив релігійних і культурних чинників на формування української етноментальності, аналізує роль християнської традиції, звичаєвості та історичного досвіду у становленні ціннісних орієнтацій українців [4]. О. Гордійчук вивчає процес етогенезу українців та виокремлює ключові риси української ментальності в соціально-філософському вимірі [3]. Ідентичність та територіальні аспекти – предмет наукового зацікавлення українського вченого В. Борисенко та американського дослідника Ф. Фукуями. В. Борисенко аналізує територіальну ідентичність як складову національної, розкриває сутність поняття, визначає основні чинники формування. Особливу увагу приділено впливу регіональних відмінностей на ідентифікаційні процеси в Україні [2]. Ф. Фукуяма досліджує феномен ідентичності як ключового чинника сучасних соціополітичних процесів. Автор аналізує потребу людини у визнанні гідності та її вплив на формування колективних ідентичностей. Розглянуто, як почуття несправедливості та скривденості стає підґрунтям політичної мобілізації та соціальних конфліктів [13].

Низка праць присвячена безпосередньо культурі як чиннику етнонаціональної консолідації. Ю. Мельник та Я. Семко висвітлюють роль української культури у процесах національної консолідації в умовах суспільно-політичних трансформацій та війни. Автори доводять, що культурні практики, мова, мистецтво та історична пам'ять виступають важливими інструментами згуртування суспільства та зміцнення національної ідентичності [9]. Ж. Денисюк аналізує культурну ідентичність як ключовий ресурс національної стійкості України. Авторка розглядає її роль у формуванні культурної політики, протидії зовнішнім загрозам та збереженні культурного суверенітету. Підкреслено значення культурної спадщини, мови та символічних практик у зміцненні державності [5]. С. Виткалов та І. Вільчинська досліджують роль нових культурних

практик у формуванні національної єдності України в умовах війни. Особливу увагу приділено взаємодії між традиційними та інноваційними формами культури, які стимулюють активну громадянську позицію та зміцнюють соціальні зв'язки між різними етнічними та регіональними групами [2].

Мета статті – проаналізувати взаємозв'язок етнічності та культури крізь призму ідентифікаційних і ментальних вимірів.

Наукова новизна – встановлено взаємозв'язок етнічної ідентичності, ментальності та культури як механізмів передачі цінностей і норм, особливо в умовах соціальних трансформацій.

Вклад основного матеріалу. Етнічну структуру суспільства не можна зводити до його етнічного складу або підміняти поняттями генези історичних форм. Етнічність переважно визначається як частина особистої ідентифікації, яка походить від одного чи більше маркерів, серед яких раса, релігія, спільна історія, соціальні символи або мова. При цьому етнічність не може розглядатися поза культурним контекстом, оскільки саме культура формує її змістовне наповнення.

Як правило, етнічність формується й існує в контексті того соціального досвіду, з яким ідентифікують себе самі люди, або вони ідентифікуються іншими людьми як члени певної етнічної групи. Особливу роль у цьому відіграє культура як система символів, цінностей і практик, що забезпечує відтворення етнічної спільноти. Із внутрішньої групової точки зору, етнічність ґрунтується на комплексі культурних рис, якими члени цієї етнічної групи вирізняють себе з-поміж інших груп, навіть якщо вони подібні за культурною поведінкою. Відмінності, які вони проводять щодо інших, як правило, доволі визначені, тоді як зовнішні уявлення про групу ґрунтуються найчастіше на стереотипних характеристиках групи. При цьому кривне споріднення або інші об'єктивні критерії не відіграють особливої ролі [14; 88].

На етапі ідентифікації відбувається впорядкування сприйняття навколишньої дійсності членами окремих спільнот шляхом типізації, що супроводжується виробленням певних вербальних і невербальних стереотипів. Механізм їх вироблення тотожний механізму формування міфів, позаяк будь-яка типізація спрощує ситуацію і об'єкти, змушуючи сприймати їх окремі (типові) риси. Типізація задається культурою через усі засоби комунікації [6; 16]. Тому умовою формування та функціонування етнічності є наявність комунікації з іншими культурами. Саме в процесі взаємодії з різними етнічними групами проявляється власна етнічна індивідуальність. Розширення кола народів, з якими спілкується етнос, збагачує його етнічність новими компонентами самосвідомості [11; 23].

Важливим стабілізуючим чинником такого аморфного й хисткого поняття, як ідентичність, є зв'язок з мовою. Мова слугує засобом вираження і формування етнічної самосвідомості, задовольняє культурні потреби народу, є однією з найважливіших етноконсолідуючих ознак ідентичності. Як суспільному явищу мові, завдяки її інерційності, притаманна більша стійкість [7; 451].

Якщо термін «етнічна ідентичність» вживається у широкому значенні й охоплює усі сфери життєдіяльності будь-якої ідентичності, то поняття «етномовна ідентичність» може використовуватися у вузькому значенні. Мова може бути яскравим маркером ідентичності для одних людей чи етносу загалом і не бути таким для інших. Асоціація між мовою й ідентичністю залежить від соціального контексту, в якому перебуває певна етнічна група. Для одних мова може бути більш важливим компонентом ідентифікації, ніж для інших. У багатьох етнічних спільнотах втрата будь-якої етнічної ознаки, зокрема втрата мови, не веде до асиміляції, а викликає свого роду «збурення етнічної самосвідомості, яка вишукує інші символи етнічної спадковості» [7; 50].

Загалом, етнічна ідентичність – це результат процесу емоційно-когнітивного самоототожнення суб'єкта з певною етнічною спільнотою, що виражене в почутті спільності з членами цієї групи і сприйнятті як цінностей її основних характеристик. Етнічна самоідентифікація формує суб'єктивний статут (етнічну ідентичність), який може не збігатися з об'єктивним статусом етнічної належності. Основним моментом у процесі усвідомлення власної етнічної належності вважається контакт з представниками іншого етносу. З огляду на різноманіття та складну систему етнічних спільнот (субетнос, етнос, нація, етнолінгвістична та етноконфесійна група тощо), індивід може самоідентифікуватися одночасно з кількома з них [7; 50].

Ідентифікаційні процеси реалізуються через систему культурних практик, які забезпечують не лише формальне усвідомлення, а й емоційно-ціннісне переживання належності до певної етнічної спільноти. До таких практик належать мова, традиції, обрядовість, музичне та пісенне мистецтво, а також повсякденні форми взаємодії, що відтворюють спільний культурний досвід. Саме через їхнє засвоєння індивід інтегрується в етнокультурний простір, приймає притаманні йому цінності та норми, що в сукупності формують стійке відчуття «ми» та визначають характер етнічної ідентичності. Територіальна ідентичність населення виступає важливим чинником формування етнічної самосвідомості, оскільки регіональні особливості культури впливають на сприйняття власної належності до нації [1]. В уявленнях Ф. Барта такий етнічний кордон є актом свідомості, а засобом його вивчення є дослідження етнічної

ідентичності. Етнічні категорії можуть пронизувати усе соціальне життя або ж функціонувати у певних секторах дійсності. Етнічні кордони структурують соціальне життя. Вони встановлюють складну організацію поведінки і соціальних відносин, зумовлених фактом взаємного етнічного категоризування. Водночас етнічне категоризування можливе тоді, коли поведінка набуває значних розрізняювальних характеристик, культурних особливостей. Цей процес забезпечує збереження етнічних груп: структурування процесу міжетнічної взаємодії будується на культурних відмінностях [12; 33–34].

Етнічний кордон може перетворитися на чітку демаркаційну лінію, якщо її психологічний зміст доповнюється територіальними, конфесійними чи лінгвістичними еквівалентами. Це відбувається тоді, коли у міжетнічних відносинах починає домінувати той чи інший фактор. Із зростанням міжетнічної напруженості етнічні кордони в ситуації міжетнічної взаємодії стають все чіткішими. Насправді етнічні кордони реальніші за адміністративні, оскільки саме вони розділяють народи. Виражений етнічний кордон пов'язаний із зниженням етнічної толерантності та накладає обмеження на міжкультурні взаємодії. Етнічна структура суспільства – це категорія етнічної соціології для позначення правил (сукупності обґрунтованих критеріїв) теоретичного впорядкування структуральних властивостей етнічних систем. Тому якщо структуральні властивості етнічних систем є зовнішніми щодо суб'єкта дії та пізнання, то етнічна структура – це когнітивний феномен, який віддзеркалює деяку когнітивно-соціальну реальність [10; 121].

У цьому контексті окремого розгляду потребує феномен «ментальності». Ментальність соціуму розкривається через систему його сенсотворення, яка базується на існуючих в конкретній спільноті знаннях та віруваннях, а відтак характерних для представників конкретного суспільства переконаннях, прагненнях, соціопсихологічних еталонах, інтенції та інших соціальних установках [6; 18]. Менталітет – це досить сталий, загально розповсюджений в тій чи іншій групі людей особливий мислений образ (узагальнене уявлення) щодо певних елементів соціальної реальності. Він свідчить про специфічні риси соціалізації індивіда, його автономності та самобутності розвитку, суверенності його як суб'єкта соціального життя. Менталітет проявляється як сукупність внутрішніх настанов, нахилів індивіда або соціальної групи щодо характеру їх діяльності, мислення, відчуття та сприйняття світу саме певним (притаманним тільки йому, їм) чином. Менталітет має конкретно-історичний характер, відповідає певним періодам розвитку суспільства, визначає стереотипне ставлення до навколишнього світу, забезпечує можливість адаптації до нього людини [8; 8]. Саме під впливом менталітету відбувається процес свого роду соціального наслідування, у результаті якого зберігаються найбільш суттєві соціально-психологічні характеристики, і завдяки яким спільність зберігає себе.

Основними ознаками менталітету як явища є те, що менталітет є колективною характеристикою, об'єднуючою людей у одну спільноту. Менталітет містить у собі елемент суспільної психології, історичну пам'ять, соціальні емоції, бажання, настрої, реакцію на зміну зовнішнього середовища, як природного, так і соціального. Він, з одного боку, складається в процесі взаємодії з традиціями, звичаями, інститутами і законами, тобто культурою даного соціуму, а з іншого – виступає певною мірою як формотворчий елемент, проявляючись в існуючих типах орієнтацій свідомості людей та їхніх груп [8; 9].

Етнічна ментальність містить у собі підсвідомо-автоматичні спонуки, через які програма саморозвитку етносу реалізується у формі опосередкованих зовнішніми відносинами конкретних актів самоорганізації етносу. Вона формується як результат взаємодії духовної культури, історичної пам'яті та соціальних практик [4]. Наприклад, етноментальність українців формується на перетині релігійних традицій, культурної спадщини та історичної пам'яті, що визначає специфіку їхніх ціннісних орієнтацій [4]. Ключові риси української ментальності – волелюбність, індивідуалізм, емоційність, зв'язок із землею – відображають історичний процес етногенезу та соціокультурну динаміку нації [3].

Ментальні структури формуються в межах культурного середовища і відображають глибинні ціннісні орієнтації етносу, закріплені у колективному досвіді, історичній пам'яті та символічних системах. Вони проявляються у способах мислення, моделях поведінки, емоційних реакціях і специфіці сприйняття соціальної реальності, що передаються від покоління до покоління через мову, традиції, звичаї та культурні практики. У цьому контексті культура постає не лише як сукупність матеріальних і духовних надбань, а як цілісне середовище, у якому конструюється внутрішній світ індивіда та колективна свідомість спільноти.

Культура виступає визначальним чинником формування етнічної ідентичності та ментальних моделей, оскільки саме вона задає систему координат для самоідентифікації, визначає межі «свого» і «чужого» та формує механізми соціальної інтеграції. Через процеси соціалізації, інкультурації та трансляції культурних смислів забезпечується тяглість і відтворення етнокультурних характеристик, що сприяє збереженню ідентичності навіть в умовах суспільних трансформацій і зовнішніх викликів. Саме культурна ідентичність виступає основою національної стійкості та інструментом культурної політики, спрямованої на збереження етнічних особливостей [5]. Особливо яскраво цей чинник проявляється в умовах війни, зокрема

виникають «нові культурні практики, які сприяють формуванню національної єдності в умовах війни» [2; 12]. Культурні заходи, освітні та мистецькі ініціативи сприяють консолідації суспільства, підтримці етнокультурної самобутності та розвитку відчуття національної спільності [2]. Тому тісно пов'язана з ідентифікаційними механізмами та ментальністю етнокультурна свідомість, оскільки вона формує усвідомлене відчуття належності до етнічної спільноти, визначає ціннісні орієнтації, культурні практики та поведінкові моделі індивіда. Вона забезпечує збереження культурної самобутності, передає традиції і символи між поколіннями та регулює взаємодію як всередині групи, так і з іншими етносами, виступаючи важливим чинником соціальної інтеграції та адаптації до змінних соціальних умов.

Етнокультурна свідомість є інтегрованою системою знань, цінностей, норм і символів, що відображає спільний культурний досвід етнічної групи та формує усвідомлене почуття належності до неї. Вона проявляється у способах мислення, поведінки та взаємодії з іншими спільнотами, забезпечує збереження культурної самобутності, регулює соціальні і міжетнічні відносини та виступає механізмом передачі традицій і культурних практик між поколіннями. Через етнокультурну свідомість індивіди усвідомлюють своє «ми», ідентифікують себе в системі культурних і соціальних координат, а також адаптуються до змінних соціальних та історичних умов.

Отже, етнічність і культура перебувають у нерозривному взаємозв'язку, де культура виступає не лише формою прояву етнічності, а її внутрішнім змістом, що визначає ідентифікаційні процеси та ментальні виміри існування етнічних спільнот.

Висновки. Етнічність не може бути зведена лише до статистичного етнічного складу суспільства, оскільки вона є складним соціокультурним і когнітивним феноменом, який формується в процесі взаємодії індивіда та спільноти. Ключову роль у цих процесах відіграє культура, яка забезпечує змістове наповнення етнічності через систему символів, цінностей, норм і практик. Етнічна ідентичність формується як результат емоційно-когнітивного самоототожнення індивіда з певною спільнотою та реалізується через культурні практики, зокрема мову, традиції, обрядовість і мистецтво. Особливого значення набуває мова як один із найстійкіших маркерів ідентичності та засіб трансляції культурного досвіду. Ментальність і менталітет виступають глибинними соціокультурними утвореннями, які відображають специфіку світосприйняття етнічної спільноти та формуються під впливом історичного досвіду, культурного середовища і соціалізаційних процесів. Ментальні структури визначають поведінкові моделі, ціннісні орієнтації та способи інтерпретації соціальної реальності. Культура є визначальним чинником формування як етнічної ідентичності, так і ментальних моделей, забезпечуючи їхню тяглість і відтворення через механізми інкультурації, комунікації та міжпоколінної передачі досвіду. Взаємодія з іншими етнічними групами та наявність культурних відмінностей виступають важливими умовами актуалізації етнічної самосвідомості.

Перспективи подальших досліджень. Дослідження етномовної ідентичності та культурних маркерів у багатомовних або мультикультурних регіонах під час конфліктів для формування стратегії підтримки культурної самобутності.

Список використаної літератури

1. Борисенко В. К. Територіальна ідентичність населення України: сутність і головні чинники формування. *Укр. геогр. журн.* 2024. № 2. С. 43–50.
2. Виткалов С., Вільчинська І. Нові культурні практики як інструмент формування національної єдності в умовах війни. *Вісник Нац. акад. керівних кадрів культури і мистецтв.* 2025. № 3. С. 10–16.
3. Гордійчук О. Етногенез та основні риси української ментальності: соціально-філософський контекст. *Вісник Житомир. держ. ун-ту ім. І. Франка.* 2024. Вип. 2 (90). С. 52–62.
4. Дейнега Є. Релігійно-культурні основи формування етноментальності: український контекст. *Культурологічний альм.*, 2024. Вип. 4 (12). С. 41–49.
5. Денисюк Ж. З. Українська культурна ідентичність як основа національної стійкості та культурної політики. *Культурологічний альм.*, 2025. № 1. С. 309–315.
6. Зашкільняк Л. Історичні міфи і стереотипи як складова суспільної свідомості та соціальної практики. *Історичні міфи і стереотипи та міжнаціональні відносини в сучасній Україні*: монографія. Львів 2009. 472 с.
7. Козловець М. А. Феномен національної ідентичності: виклики глобалізації: монографія. Житомир, 2009. 558 с.
8. Лісеєнко О. В. Менталітет: сутність та особливості регіональних проявів: регіональні особливості: автореф. дис.... канд. соціол. наук. Харків, 1998. 17 с.
9. Мельник Ю. П., Семко Я. С. Українська культура як чинник консолідації нації на тлі революційних та військових дій в незалежній Україні. *Вісник науки та освіти.* 2024. № 12. С. 1592–1603.
10. Нельга О. Етнічний склад і етнічна структура суспільства: спроба уточнення понять. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг: науково-теоретичний часопис.* 2009. № 1. С. 115–16.
11. Рудакевич О. М. Національний принцип: етнополітичні концепції нації монографія. Тернопіль: Вид-во ТНЕУ «Економічна думка», 2009. 292 с.
12. Татаренко Т. Етнічні кордони і міжетнічна толерантність. *Політичний менеджмент.* 2004. № 5. С. 31–39.

13. Фукуяма Ф. Ідентичність. Потреба в гідності і політика скривдженості. Пер. з англ. Т. Сахно. Київ : Наш формат. 2022. С. 63–64.

14. Юрій М. Ф. Етнологія: навч. посіб. Київ : Дакор, 2006. 360 с.

References

1. Borysenko V. Territorial identity of the population of Ukraine: essence and main factors of formation. *Ukr. geogr. Journal*, 2024. 2. P. 43–50 [in Ukrainian].
2. Vytkaľov S., Vilchynska I. New cultural practices as a tool for forming national unity in wartime. *Bulletin of the National Academy of Leading Personnel of Culture and Arts*, 2025. 3. P. 10–16 [in Ukrainian].
3. Gordiychuk O. Ethnogenesis and main features of Ukrainian mentality: socio-philosophical context. *Bulletin of the Ivan Franko Zhytomyr State University*, 2024. 2 (90). P. 52–62 [in Ukrainian].
4. Deynega E. Religious and cultural foundations of the formation of ethno-mentality: Ukrainian context. *Culturological Almanac*, 2024. 4 (12). P. 41–49 [in Ukrainian].
5. Denisyuk Z. Ukrainian cultural identity as a basis of national stability and cultural policy. *Culturological Almanac*, 2025. 1. P. 309–315 [in Ukrainian].
6. Zashkilnyak L. Historical myths and stereotypes as a component of social consciousness and social practice. Historical myths and stereotypes and interethnic relations in modern Ukraine: collective monograph. Lviv, 2009 [in Ukrainian].
7. Kozlovets M. A. The phenomenon of national identity: challenges of globalization: monograph. Zhytomyr, 2009 [in Ukrainian].
8. Liseyenko O. V. Mentality: essence and peculiarities of regional manifestations: regional peculiarities: author's abstract. dissertation. for the degree of candidate of sociological sciences. Kharkiv State University. Kharkiv, 1998 [in Ukrainian].
9. Melnyk Y., Semko Y. Ukrainian culture as a factor of nation consolidation against the background of revolutionary and military actions in independent Ukraine. *Bulletin of Science and Education*, 2024. 12. P. 1592–1603. [in Ukrainian].
10. Nelga O. Ethnic composition and ethnic structure of society: an attempt to clarify concepts. *Sociology: theory, methods, marketing: scientific and theoretical journal*, 2009. 1. P. 115–16 [in Ukrainian].
11. Rudakevych O. M. National principle: ethnopolitical concepts of the nation monograph. Ternopil, 2009 [in Ukrainian].
12. Tatarenko T. Ethnic borders and interethnic tolerance. *Political management*, 2004. 5. P. 31–39 [in Ukrainian].
13. Fukuyama F. Identity. The need for dignity and the politics of grievance. Trans. from English. T. Sakhno. Kyiv : Nash format, 2022. P. 63–64 [in Ukrainian].
14. Yuriy M. F. Ethnology : a textbook. Kyiv : Dakor, 2006 [in Ukrainian].

UDC 008:39.3:316

ETHNICITY AND CULTURE : IDENTIFICATION AND MENTAL DIMENSIONS

Liudmyla DOSKICH – Candidate of Political Science,
associate Professor, Kyiv National University of Culture and Arts;
Kyiv University of Culture. Kyiv;

Svitlana KHRUSHCH – Candidate of Sciences in Social Communications, associate Professor,
Kyiv National University of Culture and Arts, Kyiv

Purpose of the article. To analyze the relationship between ethnicity and culture through the prism of identification and mental dimensions. *Research methodology.* The study was conducted using an analysis of scientific literature, a comparative and conceptual approach, as well as the integration of culturological, sociological and psychological methods.

Scientific novelty. The relationship between ethnic identity, mentality and culture as a mechanism for transmitting values and norms, especially in conditions of social transformations, has been established.

Practical significance. The results of the study can be used to develop cultural, educational and social programs to support ethnic self-awareness and interethnic tolerance in conditions of war and social transformations.

Conclusions. Ethnicity is a complex socio-cultural and cognitive phenomenon that is formed in the process of interaction between an individual and a community, and its content is provided by culture through a system of symbols, values, norms and practices. Ethnic identity is manifested in emotional-cognitive self-identification and is realized through language, traditions, rituals and art, while language acts as a stable marker of identity and a means of transmitting cultural experience. Mentality and mentality reflect the specificity of the community's worldview, determine behavioral models, value orientations and ways of interpreting social reality, being formed under the influence of history, cultural environment and socialization. Culture determines both ethnic identity and mental models, ensuring their continuity and reproduction through inculturation, communication and intergenerational transfer of experience, and interaction with other ethnic groups and cultural differences contribute to the actualization of ethnic self-consciousness.

Key words: ethnicity, culture, identification, mentality, language, ethnocultural identity.

Стаття отримана 26.11.2025

Стаття прийнята 2.01.2026

Стаття опублікована 28.05.2026